

Sygn. akt V CZ 18/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa E.S.-F.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. M. 5

w S.

o uchylenie uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 maja 2013 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 stycznia 2013 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 22 stycznia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację E. S.-F., powódki w sprawie przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nieruchomości przy ul. M. nr 5 o uchylenie uchwał, w części, w której powódka skarżyła rozstrzygnięcie w przedmiocie oddalenia powództwa o uchylenie uchwały nr 1/2011, 2/2011, 3/2011, 6/2011, 8/2011, podjętych na zebraniu Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. M. nr 5 w S. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że apelacja dotycząca tych uchwał była dotknięta brakami formalnymi, bowiem powódka - mimo wezwania - nie wskazała w niej wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 368 § 1 i 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z 22 stycznia 2013 r. powódka zarzuciła, że Sąd błędnie ocenił charakter uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej, a przed wydaniem zaskarżonego rozstrzygnięcia popełnił błędy proceduralne polegające na tym, że poinformował strony telefonicznie o odwołaniu rozprawy apelacyjnej wyznaczonej na 10 stycznia 2013 r., a następnie rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym. W efekcie powódka pozbawiona została możliwości zgłoszenia dodatkowych argumentów na piśmie, co by nastąpiło, gdyby była powiadomiona, że sąd rozpatrzy sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z art. 368 § 2 k.p.c. wynika, że w sprawach o prawa majątkowe należy w apelacji oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia. Następuje to przy odpowiednim zastosowaniu art. 19-24 i art. 25 § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało już wyjaśnione, że dla rozróżnienia majątkowego bądź niemajątkowego charakteru konkretnej sprawy nie jest istotne, czy rozpoznawana jest ona w następstwie wytoczenia powództwa o świadczenie, czy też powództw o ustalenie albo ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego. Sprawą majątkową jest sprawa, w której zgłoszone żądanie zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ

na stosunki majątkowe stron. Sprawy o uchylenie uchwał nie mają jednolitego charakteru. O ich majątkowym albo niemajątkowym charakterze decyduje przedmiot uchwały podlegającej zaskarżeniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lutego 2003 r., V CZ 208/02, niepubl. oraz z 6 października 2006 r., V CZ 67/06, niepubl.).

Do tego kryterium odwołał się Sąd Apelacyjny dokonując oceny charakteru uchwał zaskarżonych przez powódkę w oddalonym powództwie, a dotyczyły one: - udzielenia absolutorium zarządowi; - zatwierdzenia sprawozdania finansowego za 2010 r.; - rozliczenia wyniku finansowego; - zatwierdzenia planu gospodarczego; - wysokości zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną; - gromadzenia środków finansowych na rachunku bankowym; - wyrażenia sprzeciwu na zaciągnięcie samowolnych zobowiązań finansowych w imieniu pozwanej; - zgody na nieodpłatne korzystanie z części nieruchomości wspólnej oraz umieszczenia tablicy informacyjnej przez przedsiębiorcę.

Nie ma racji powódka, o ile kwestionuje pogląd Sądu Apelacyjnego, że sprawy o uchylenie uchwał o przedmiocie określonym wyżej są sprawami o prawa majątkowe, gdyż przedmiot uchwał zaskarżonych przez powódkę dotyczy realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. O majątkowym charakterze sprawy o uchylenie uchwały w przedmiocie udzielania absolutorium zarządowi i zatwierdzenia sprawozdania finansowego wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183. Nie sposób jest inaczej ocenić uchwał dotyczących gromadzenia środków na rachunkach bankowych oraz zgody na nieodpłatne korzystanie z części nieruchomości dla umieszczenia na niej tablicy informacyjnej.

Powyższe oznacza, że powódka - wnosząc apelację od wyroku oddalającego jej powództwo - miała obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 368 § 2 k.p.c.), zaś nieusunięcie tego braku w terminie uzasadniało jej odrzucenie. Zarzut naruszenia art. 370 k.p.c. nie może zatem być uznany za usprawiedliwiony.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.